Alexandru Ștefănescu și Totalitarismul care se instalează în România

de Florentin Smarandache

Mărturisesc deschis, eram preocupat cu alte cercetări, nu mă interesau - de la o perioadă - nici politica, nici critica literară (însă m-a anunțat, de la Politehnica din Timișoara, Profesorul Mircea Șelariu despre elucubrațiile *obsedatului sexual* Alex Ștefănescu la adresa mea: vezi și articolul lui Constantin Dungaciu din "Tricolorul").

Îi voi răspunde polemic lui Alex Ștefănescu, pe text, la cartea sa nedocumentată, cu mediocre compuneri școlărești (Adriana Stan), superficială. Cartea sa, "Cum te poți rata ca scriitor", publicată la Humanitas, a fost declarată "cea mai proastă carte a anului 2009" (revista "Cultura", anul V, nr.2/257, 21 ianuarie 2010), fiind neprofesională, diluată, nedocumentată. Ce gunoaie de cărți mai public și editura asta Humanitas! Dumnealui și alții din gașca sa mă țin în priză, mă stimulează la creație! Deci… tot răul spre bine! Voi arăta și aplicațiile paradoxismului, nu numai în folclor, dar și-n știință, filozofie, artă.

1) La pagina 297 Alex Ștefânescu începe cu o comparație între mine și… Nicolae Ceaușescu! Vreau să-i amintesc că pe vremea ceaușistă eu eram disident: se poate verifica, deoarece am patru dosare la Securitate, însumând circa 880 de pagini. Am obținut cópii după ele prin CNSAS. Am și fugit din țară în 1988, așteptând viza americană într-un lagăr de refugiați politici din Turcia.

Comparație mai potrivită ar trebui făcută între Alex Ștefănescu și Nicolae Ceaușescu, fiindcă A. Ș. îl lingea în fund pe Ceaușescu până la Revoluție, scriind pe prima pagină a revistelor literare numai apologii la adresa conducătorului. Dar, ca orice persoană machiavelică, acum A. Ș. îl critică pe dictator. Și-atunci, ce încredere poți avea într-un asemenea "critic" care scrie după cum sunt timpurile, ci nu după adevăr?! A. Ș. se contrazice singur!

Studiind puțin istoria, veți constata că nici o stăpânire nu e permanentă, ci se suprapun: o stăpânire peste altă stăpânire, și tot așa. Analog, nici un imperiu, ori dictatură, ori totalitarism nu rezistă la infinit – iar abuzurile și fărădelegile acestora vor fi scoase la iveală mai devreme sau mai târziu.

Deci, când o nouă stăpânire se va instala în România, după cea prezentă, el va fi primul oportunist!

2) Despre volumul meu în engleză,"Dedicații" (cu o prefață intitulată sugestiv "Anti- Carte?"), A. Ș, scrie: "este vorba de grandomanie și de un narcisism ritualic care amuză, dar și sperie" (p. 297).

Nu este vorba nici de <grandomanie>, nici de <narcisism>, ci de un *experiment literar*. El nu a citit nici măcar prefața acestei cărți (de o singură pagină!), unde se scrie: "Este aceasta o lucrare literară sau de artă? Nici una, nici alta, sau amândouă în același timp (…) …arată ca o carte de cărți, sau ca o metacarte". Deci , stilul de avangardă. Și prefața se termină prin "Avantajul acestei cărți este că ea poate fi citită de cei care nu citesc", adică de unul ca A. Ș.

Și nu știu de ce A.Ș. se <sperie> de-o carte? Aș vrea însă sa-l văd cum se sperie de acest răspuns?(!)

Apoi face pe glumețul naiv: "dacă cel care se supraestimează astfel ar deveni agresiv, tot n-am fi în pericol, pentru că între el și noi se aflǎ Oceanul Atlantic" (asta sună pueril, ca o compunere de clasa a patra). Ba ar trebui să fie în pericol, fiindcă și răspunsurile mele polemice la adresa grăsimii sale pot circula liber prin toată lumea, chiar și peste Oceanul Pacific - nu doar revista lui plătită din banii poporului și unde cenzurează pe cine vrea (pentru că tot este "democrație" – pardon de expresie!) și publică șleahta lui și proletcultiști precum Nina Cassian fără măcar să menționeze apartenența nonagenarei dinaintea Revoluției (iar această *autocenzură* ține tot de… democrație)!

N-a auzit A. Ș. de experimentele colegului său de mafie literară Nicolae Manolescu Apolzan și postmodernismul pe care ultimul și Cenaclul său de Luni le făceau imitând ca niște papagali postmodernismul occidental? De ce nu-i critică și pe aceia, c-ar avea mai mult material!

Sau, de ce nu merge la rădăcini, criticând chiar pe literații occidentali postmoderniști care l-au format (pariez că așa ceva n-are nici curaj, nici voie!).

N-a auzit de celebrul grup francez "Oulipo" [*Ouvroir de littérature potentielle*], ai cărui membri propuneau diverse metode tehnice de creație artistică?

De pildă, Jacques Pérèc a compus un roman intitulat "La disparition", roman scris în întregime fără litera "e" - cea mai frecventă literă din limba franceză, iar criticii care au recenzat romanul (de-alde Alex Ștefănescu care citesc pe sărite! – vezi și comentariul lui Corneliu Florea citat la bibliografie) nici măcar nu au observat!

Sau Raymond Quéneau cu "*Zazie dans le metro*", unde aceeași întâmplare (o scenă cotidiană) este povestită de diverse persoane, evident, în stiluri diferite. Ori versurile combinatorice ale acestui scriitor de formație științifică (*Cent mille milliards de poèmes*).

Am și fost în legătură epistolară cu unul dintre fondatori: scriitorul și matematicianul François Le Lionnais, prin anii '80.

Ori cărți ale căror pagini se citesc urmând o schemă logică (precum se fac programele la computer), nu în ordine cronologică.

Sau, există carți interactive: cititorul poate interveni în text. Etc. În present se fac experimente literar-artistice *multi-media*.

Alt experiment livresc pot aminti și o carte cu toate paginile goale… publicată tot în Vest – asta ar fi bună pentru A. Ș. s-o citească!

Literatură nu este numai ce-I place lui A. Ș., că doar nu suntem în **dictatură literară** (ori se-ntrevede la orizont un soi de totalitarism?). Sau mai ales: cine-i place (citește: cine-i 'plătește') lui! Cine e el, **poliția literară**? Sau cine se crede el?

Desigur, nu toate experimentele reușesc, sau nu toate sunt gustate (nici în știință, nici în literatură, și nici în artă – dar fără ele nu se poate). Avangarda își are și ea cititorii ei, inițiați, iar A. Ș. "nu prea le are" în acest domeniu.

3) El jicnește o serie de scriitori când afirmă că aceia care mi-au trimis cărți cu dedicație sunt "autori minori, necunoscuți de critica literară" (p. 298). Care critică literară, el și clanul lui? El, care doar răsfoiește, sau nu citește deloc? Sunt zeci de critici și eseiști literari prin toată țara, care-au scris despre toți acești autori pe care-i persiflează el. "Critica literară" înseamnă toți criticii și eseiștii literari din toate orașele țării și românii din străinătate, nu doar MAFIA celor de la București care vor să monopolizeze cultura românească.

Iată scriitori mari, sau destul de cunoscuți, prezenți în "Dedicații":
Gheorghe Tomozei, Dan Tărchilă, M. N. Rusu, Ion Rotaru (autor al unei imprtante Istorii a Literaturii Române), Nicolae Rusu (cunoscut prozator basarabean), Vasile Smărăndescu (haijin), Mirela Roznoveanu (scriitoare în Statele Unite), Adrian Dinu Rachieru (renumit critic și eseist din Timișoara), Dr. Alexandra Roceric (lingvistă care lucrează la Biblioteca Congresului din Washington D.C.), Mihai Prepeliță (cunoscut scriitor din Cernăuți), Dr. Titu Popescu (eseist și scriitor exilat în Germania), Radu Bărbulescu (scriitor din München, Centrul Cultural Românesc din München), Constantin Mateescu (cunoscut scriitor vâlcean), răposatul poet Al. Lungu (din Germania, redactorul revistei de poezie Argo), Dumitru D. Ifrim (poet), Vasile Gurău (prozator din Germania), Emilian Galaicu-Păun (tânăr și talentat poet din Chișinău), Florea Firan (autor al dicționarului scriitorilor olteni), Radu Enescu (filozoful și eseistul de la Madrid; dacă n-a auzit nici de R.E. înseamnă că Ștefănescu ăsta e un ignorant!), Rev. Dr. Theodor Damian (scriitor, redactor șef al revistei "Lumină lină" din New York), Constantin Cubleșan, Silvia Cinca (prozatoare în SUA), regretatul George Ciorănescu (Germania), Cornelui Florea (prozator în Canada; a scris un foarte interesant jurnal de emigrant; dar polemicile sale nu plac mai marilor zilei, și-atunci trebuie pus la zid: nu-i așa?), Gerge Băjenaru (SUA), Marian Barbu (Craiova-Chicago), Ioan Baba (redactor șef al revistei "Lumina" din Novi Sad, Serbia).

Probabil că unii autori din exil sunt mai puțin cunoscuți "mărimei" sale, dar asta e și vina lui. Un adevărat critic trebuie să se documenteze permanent, și mai ales să citească… ceea ce nu prea e cazul cu D-l Ștefănescu. Arată cât de multe lacune are!

Însă, dacă A. Ș. îi citează ca "autori minori" [expresia îi aparține, p. 298] și pe George Băjenaru (foarte cunoscut publicist, mereu prezent în revistele de exil), sau pe Ioan Baba care-i animatorul cultural și scriitorul de limbă română premiat în Banatul Sârbesc, înseamnă că individual e afon în ceea ce privește literatura exilului. Halal critic!

Pe majoritatea îi consideră "amatori"; probabil "profesioniști" (care trăiesc din scris; deși mă cam îndoiesc de acest lucru fiindcă lumea nu mai citește și deci nu prea cumpără, cu excepția celor plătiți de la buget!) sunt numai el și mafia lui. Și in Statele Unite, conform cifrelor oficiale, dacă trăiesc 2-3% dintre sriitori din scris.

Nu am citat autorii străini și nici pe cei din domeniul științelor exacte fiindcă A. Ș. nu este în domeniu (deci ar găsi motive de scuze).

4) Despre dedicația scrisă de poetul vâlcean George Achim se exprimă că ar aminti de “vremea Festivalului Național <Cântarea României>”. Și asta tocmai Alex Ștefănescu, omul care era implicat până la gât ca slugarnic cultural regimului trecut! Pentru asta era plătit!

- Curat murder mai ești, domnule Ștefănescu!... ca să-l parafrazez pe Caragiale. Îți negi trecutul pătat! Și te făcuși brusc “mare democrat” de trei parale! Cât de parșiv și ipocrit ești!

Încă o dată vreau să accentuez că publicația (observați că nu spun <cartea>) “Dedicații” nu a fost făcută pentru a pune în evidență personalitățile române sau străine care mi-au scris sau nu dedicații, ci pentru a experimenta (în stil avangardist desigur), pentru a forma o lucrare care poate fi o combinație de literatură și artă, dar mai ales pentru a forma: o carte de cărți (o meta-carte).

5) Profesorul și poetul Constantin Matei scria:

„...azi România este <iadul îngerilor>. Sistemul de valori este dat cu fundul în sus. Există tot mai mulţi oameni incompetenţi şi imorali cocoţaţi în diverse funcţii, care nu fac altceva decât să compromită valorile democraţiei occidentale (intenţionat sau inconştient). Iar cei cu adevărat deştepţi ştiți ce fac? Pleacă pe capete din ţară şi nu se mai întorc, încât s-ar putea vorbi pe bună dreptate despre o <trădare a intelectualilor>”.

Sistemul de valori a fost dat, într-adevăr, cu fundul în sus: începând de la Eminescu, Caragiale, și chiar personalități istorice importante precum Ștefan cel Mare și Mihai Viteazu, toți sunt terfeliți și aruncați în fundul prăpastiei! Așadar, nu e de mirare apariția unei cărți ca a lui Alex Ștefănescu [vor apărea și altele, commando-uri sau reglări de conturi], pentru a intimida și descuraja de la scris pe cei care aduc critici puterii actuale, și pentru a-i azvârli (pe cei ce nu se supun celor puternici) oprobiului public… Fiindcă lumea astazi nu mai citește, ci ia totul gata “citit” de vreun critic sau eseist. În felul acesta este foarte ușor demanipulat poporul împotriva celor care nu’s “cuminți” și îndrăznesc să aducă acuze guvernanților marionetă - de sorginte fanariotă occidentală - și puterii stăpânitoare din România.

Acum câteva sute de ani conducătorii erau cei mai viteji, cei mai buni în luptă. Dar astăzi situația s-a inversat: cei mai lași, cei mai mincinoși, perverși, hoți, corupți, vânduți serviciilor secrete străine ajung la putere prin falsificarea alegerilor - de unde-și exercită prin forță procesul de îmbogățire personală și de aservire și sărăcire a poporului! Se poate vorbi pe drept cuvânt (din păcate în mod paradoxist) că România are în prezent un anti-guvern!

Cuvântul “democrație” a căpătat astăzi, din păcate, o denotație peiorativă… unii îl iau în râs, zicând că-i doar o demagogie… alții - în numele democrației - comit abuzuri, crime, încălcări elementare ale drepturilor omului și, mai ales, caută să-și impună dominația lor pretinzând că fac… democrație!

România plătește astăzi biruri Uniunii Europene (denumită și *Imperiul European*) cum plătea înainte Imperiului Otoman. Cum scria cineva (citez din memorie): hoțul, când îți intră în casă, face pe altruistul: zice că vine să te “ajute” (nu-ți spune că vine să te fure, fiindcă l-ai da pe ușă afară!) dar, în realitate, se ajută pe el însuși!

Ca în logicile moderne (*fuzzy* și *neutrosofică*), nu există o graniță clară între sfera noțională <democrație> și opusa ei <nedemocrație>. Avem de-a face cu o *zonă tampon* (ambiguă, neutră/nedeterminată precum în neutrosofie) între <democrație> și <nedemocrație>, interpretată în

ambele feluri – depinzând, desigur, de interese și propagandă. De exemplu: ascultarea/interceptarea convorbirilor telefonice și a mesajelor electronice ale cetățenilor este considerată de către oficiali ca o masură “democratică” pentru a preveni atacurile teroriste - chipurile (ce-or face așa-zișii teroriști în România… eu nu pricep!), iar de către omul obișnuit ca “nedemocrată” deoarece nu respectă dreptul privat al cetățenilor. Curios că în perioada comunistă aceeași ascultare/interceptare a convorbirilor telefonice era condamnată de către vestici ca “nedemocratică”!

Nu contează ce știi, ce creezi, ci contează doar dacă le cânți în strună celor puternici!...

Dacă pe vremea comunistă era o cenzură dură, pe față, astăzi cenzura e mai voalată, ascunsă, pretinsă a fi îndreptare... De fapt sintagma “corect politic” a lui H. R. Patapievici (preluată din vest) este noua formă de cenzură (modernă!). Cenzura actuală s-a rafinat și prin impunerea că: dacă nu ești recenzat de un anumit critic (desigur, din mafie), sau dacă nu apari într-o anumită revistă sau editură (evident și evident: în cele controlate de oficialii stăpânirii!) nu ești bun scriitor (ori artist, ori om de știință)…

Mulți intelectuali sunt oportuniști, în special cei care trăiesc din scris la comandă, iar altora le e frică… Se încearcă intimidarea, pedepsirea, și stigmatizarea non-conformiștilor.

Treptat, treptat se instaurează un nou totalitarism. Se vorbește și de o *democrație a fricii* (în sensul că autocenzura este foarte mare; oamenii se tem să spună public ceea ce gândesc; de aceea pe Internet multe mesaje - acuzatoare ale stărilor de lucru – circulă nesemnate…; autorii lor știu că există și o spionare electronică).

La conducerea țării au fost puși un președinte-paiață și un govern-marionetă prin alegeri fraudate la nivel central {contează cine numără (= măsluiește) voturile!}. Iar pregătirea psihologică a populației înaintea votărilor, pentru a accepta marionetele la conducere, se face prin publicarea de false “rapoarte de statistică Gallup” în care chipurile se arată că aceste marionette ar fi favorizate de majoritatea populației. Totu-i o mascaradă bine regizată cu ajutorul unor servicii secrete…

Se încearcă distrugerea națiunilor mici. Prima etapă, a demolării industriei și agriculturii, în România s-a încheiat “victorios”. Urmează acum distrugerea culturii, istoriei țării - distrugere diabolic organizată. Ștergându-se, astfel, *memoria colectivă* a unui popor (și, implicit, *conștiința colectivă*), va fi transformat din popor în populație – dispărând de pe hartă. Tinerii români care, în ziua de azi, conștient sau inconștient, detractează valorile naționale din literatură, istorie, etc. ar trebui să ia aminte că aceeași soartă le va fi hărăzită și lor de către generațiile care urmează după ei (fiindcă învață unii de la alții!): adică și opera / creația lor va fi în mod analog batjocorită de urmași (satisfăcându-se astfel dorințele stăpânitorilor care promulgă autodistrugerile successive, și “învață” poporul să se auto-umilească – multe mesaje antiromânești am primit de la români prin e-mail: de unde sunt ele și cine în realitate le fabrică?)…

Unii spun că s-ar efectua chiar *experimente sociale* și un *război psihologic* în România (să vadă cum se poate destrăma o țară prin învrăjbirea generațiilor și, bineînțeles, prin ”ajutoare” externe).

Distrugerea culturilor mici se efectuează și în alte țări din Europa de Est (după cum îmi mărturiseau niște cercetători bulgari, sârbi, și polonezi pe care i-am întâlnit pe la diverse conferințe internaționale). În timp

ce la națiunile mari se ridică în slăvi cele mai neînsemnate realizări (făcându-se chiar un cult internațional al personalităților acestora), la națiunile mici se defăimează totul (ignorându-se, sau mai pervers, boicotându-se personalitățileacestora din urmă). Chiar și limba este îmburuienată și invadată brutal și cu lăcomie cu *sintagme și cuvinte ne-necesare* (adică al căror corespondent semantic denotativ exista deja în limba română, deci nu mai era nevoie de dubluri) - și asta doar din dorința de dominare lingvistică… [o paranteză: nu mă refer aici la *neologismele necesare*, vreau să zic: cele care nu aveau corespondent românesc]. În mod analog, îmi destăinuia Dr. Albena Tchamova de la Academia de Științe Bulgare, despre umilirea națională în țara vecină: toate personalitățile bulgare (scriitori, luptători, etc.) din trecut sunt supuse unui tir nemilos de defăimare / desființare! {Se încearcă transformarea naționalismului în cosmopolitism?}

Îndatorarea internațională nu are ca scop decât ducerea la înrobire {vezi și discursul cancelarului german, doamna Angela Merkel, despre țările "insolvente" [adică: incapabile să-și plătească datoriile – conform dicționarului Webster], care trebuiesc conduse din afară!}. Orchestrarea a fost bine planificată.

Dar, conform libertații de exprimare, oricine trebuie să aibă dreptul să-și expună părerea.

6) Zice despre mine că "își imaginează că e scriitor" (p. 298). Pentru cunoștința lui îl informez că sunt membru al USR (dar și al unor asociații de scriitori din alte țări; n-am avut prea mare încredere în USR, de aceea m-am înrolat și altora). Însă acest lucru nu mă interesează. Eu scriu pentru că-mi place, și fiindcă simt că am ceva de spus. Nu am nevoie nici de aprobarea lui A. Ș. sau a altora, și nici de apologia lor.

7) Apoi continuă la pagina 299: că textile mele sunt "excentrice și naive" dar recunoaște că "totuși, unii le iau în serios" (se referă la scriitorul și slavonistul Prof. Dr. Ion Soare din Rm. Vâlcea - el are impresia că scriitori se "fac" numai la București; provincia o disprețuieste și discrimnează), și bineînțeles sare la cei care îndrăznesc să aibă vreo părere diferită de-a lui. Se crede, probabil, un **dictator literar** (numai el are dreptul la cuvânt).
Ce combinație ciudată: excentrice și naive! A devenit si el "paradoxist" fără să-și dea seama (sic!). Îl felicit! *Excentrice* = ieșite din limitele obișnuitului; *Naive* = lipsite de experiență (conform DEX); etc.

În primul rând vreau să menționez că el ca critic (cacofonia e binevenită) nu are nici o valoare în străinătate, este pur și simplu un zerΦ barat. Iar în țară face critică literară politică (i-a atras atenția și Eugen Simion), la fel cum e și revista lui și-a Apolzanului – tot pe bază politică și de haită (vezi și cartea de mare success a lui Pușí Dinulescu: *Gașca și Diavolul. Istoria bolnavă a domnului Manolescu*), nu literar-artistică. A făcut și o "istorie literară" pe criterii politice, reflectând **MAFIA literară** actuală.

Se observă *traficul de influență* practicat de cei doi și *cultul personalității* pe care-l fac celor care denigrează Romania și sunt aserviți (vezi Gh. Văduva) intereselor antiromânești… Așadar, se merge din ce în ce mai bine… spre mai rău! [pentru a folosi o sintagmă paradoxistă folclorică].

Se mai cunosc cazuri în literatura română de abuzuri critice (nepotisme literare): de exempla Eugen Lovinescu îl disprețuia pe poetul George Topârceanu, dar bineînțeles îl gudula pe nepotul său, prozatorul Anton Hoban; însă astăzi Topârceanu este mai citit și mai apreciat decât amândoi la un loc!

Cel mai bun critic literar va fi… TIMPUL (când va trece perioada aceasta tulbure)…

După cum am scris și-n *Helluo Librorum*:

La urma urmei, o adevărată istorie literară/științifică/artistică în orice domeniu ar trebui scrisă de un colectiv redacțional (nu de o singură persoană, și aceea coruptă, neonestă, cu ochii doar după bani!), format din specialiști de orientări politice și ideologice diverse, din grupări literare/științifice/artistice diverse care să expună din toate punctele de vedere o operă și un creator – nu din punctul de vedere totalitarist al celor de la putere...

8) Tinerii se plângeau pe Internet într-un forum la LiterNet că **Alex Ștefănescu cere 100$ pentru a scrie o cronică literară** despre ei! Corupția din România a atins toate nivelele societații: de la cultură, literatură, poezie, știință, până la economie – ca să nu mai vorbim de politică unde e dezastru!

9) Ceea ce-i necorect este faptul că istoriile acestea bolnave ale domnilor Manolescu și Ștefănescu au fost finanțate din bugetul de stat – așa ceva nu există în America, de exemplu. Trebuie să se gestioneze singuri, nu pe banii oamenilor de rând, când maoritatea pe la țară nici n-au ce mânca, nici n-au unde lucra - trăind într-o sărăcie lucie, mai rău ca înainte de ’89 din păcate!

10) Pe deasupra, aceste istorii bolnave mai sunt băgate și pe gâtul bibliotecilor (biblioteci obligate să cumpere maculaturile celor doi domni mafioți, pe lângă faptul că s-au tipărit cu bani de la buget! - vezi, doamne, fără de ele nu se poate!), unde ele să țină loc de îndoctrinare, ăsta e scopul lor: în sensul că lumea să asimileze ceea ce vor și pe cine vor stăpânii de astăzi (reflectate în scrierile celor doi domni bolnavi, că altfel nu le-ar fi fost sponsorizate maculaturile).

Apoi, el n-a citit nici o carte de-a mea. Punct! Are datoria de *commando* să-njure, și o face cât mai simplu (necitind, ci doar din auzite, ori pe sărite).

Din cele peste 60 de cărți literare ale mele el a răsfoit decât “Dedicații”, o meta-carte care… nu se citește!

11) Mai scrie că: “În stilul său impetuos și hilariant, Florentin Smarandache a trimis la un moment dat pe adresa a numeroase reviste din România un fel de manifest prin care încerca să lanseze un nou curent literar inventat de el: paradoxismul” (p. 299).

Nu specifică la ce perioadă se referă, fiindcă asa cum am explicat la început eu eram pus la index de Securitate (mi s-au confiscat și manuscrise, nerestituite de CNSAS nici acum)… eu nu puteam publica nici măcar nevinovate articole de matematică (vreau să spun, articole nepolitice).

12) Citează din versurile mele paradoxiste, trunchiate! - bineînțeles (eu voi reda poemul în întregime), pe care le numește “versuri caraghioase”:

AUDIENŢĂ LA DUMNEZEU

...Intru. – Ieşi, zice.
(Domnul nostru mă ştia

credincios în necredinţa mea.)
Eu îi cer o mână de ajutor,
el îmi dă un picior.
(Porcu' ăsta face numai măgării.
este un individ complicat şi impur,
pur şi simplu.
Foloseşte stilul „fără stil".)

Intru. – Ieşi, zice.
– Dar daţi-mi şi mie...
– N-am!
– Aş dori totuşi...
– Nu am!
– Nici măcar...
– Nici!

(Măgarul ăsta va ajunge cal
de bătaie pentru sarcastici.)

Are într-un fel dreptate; dar nu știu de ce 'caraghiosul' și 'hilariantul' nu și-ar avea loc în literatură?

Să citească "Cântecele de mahala" ale mele, care-s chiar distractive (zic eu)!

Poemul de mai sus este de natură lingvistică, și se bazează pe multiple contradicții (asta privind cu lupa, pe părți), exact în stilul paradoxist. Doar că nu e numai atât. La nivel de întreg, poemul este o parabolă: audiențele la secretarii de partid, care întotdeauna se terminau prin scoaterea afară a celui care se plângea de câte ceva. Simbolizează, dacă vreți, și soarta omului în fața destinului: în sensul că destinul face cu omul ce poftește… Eu credeam că domnul Ștefănescu e și el mai isteț, vede și subînțelesurile unor opere literare – dar dumnealui le ia numai sub formă plată, la mintea lui.

Apoi, se face și demontajul clișeelor lingvistice (*locuțiuni* în speță), prin interpretări opuse (este unul din proceedele paradoxismului): de la figurativ la propriu. Dacă "marele" critic A. Ș. nu le înțelege, îl sfătuiesc să mai studieze (chiar mă ofer să-l ajut).

Un astfel de volum mi-a apărut în anul 1983, intitulat *Le sens du nonsens* (conținând și Primul Manifest Paradoxist), bazat pe luarea în răspăr a clișeelor limbii franceze, volum apreciat de însuși Eugène Ionesco. Am impresia că Ionesco e *un pic mai mare* decât A. Ș. și chiar la nivel internațional dacă nu mă înșel …!

A .Ș. nu s-a prins, cât se crede el de mare "mahăr" literar. Fiindcă A. Ş, atunci când (mai) lecturează, *lecturează superficial*.

Poemele-mi trebuiesc privite din două unghiuri: în spațiul mic (la nivel de fiecare vers ori sintagmă, ori câteva versuri/sintagme împreună – unde se poate studia 'tehnica'), dar și în spațiul mare (la nivelul

întregului poem: descoperând cheia lui, parabola, simbolul său). Eu nu scriu poezii “naive”, cum m-acuză el (și acesta, ales chiar de dânsul, este o dovadă), dar “exotice”: poate să aibă dreptate.

Ar putea să compună o carte întreagă de critici la adresa volumului meu în care este inclus poemul paradoxist de deasupra: “Legi de compoziție internă. Poeme cu… probleme!”, care-i și pe Internet: http://fs.gallup.unm.edu/Legi.pdf .

Sunt sigur că stăpânirea va sponsoriza “efortul” lui sau al vreunui grangure aparținând *poliției cultural*e actuale, mai ales că vor fi înjurături la adresa mea! Iar eu voi muri de plăcere să răspund! M-aș profila pe pamflete!

13) La pagina 299, adaugă: “Să sperăm că Dumnezeu nu are timp să citească versurile lui Florentin Smarandache”. Asta se vrea ironie.

Numai că, uite, Dumnezeul nu ține cont de un asemenea mare criticăcat, și citește cărțile mele. De unde știu? Pentru că statisticile electronice oficiale ale universitații mele mi-arată în fiecare lună pe Internet între 200.000-300.000 *hits* din peste 100 de țări (deci pe an 2-3 milioane citiri) și între 50.000-70.000 descărcări de fișiere (deci pe an 600.000-800.000), referitoare la toate cărțile și articolele mele: științifice, literare, sau de artă. Statisticile sunt și individuale, pe titluri. De exemplu, cele mai citite cărți literare ale mele sunt memoriile de călătorii (scrise în limba română), iar dintre ele volumul “India magică” (între 2.000-3.000 *hits* pe lună). Poezie, ce e drept, se citește foarte puțin astăzi, iar volumul meu de versuri în română cel mai frecventat pe Internet este (sic!) “Legi de compoziție internă. Poeme cu… probleme!” cu 400-600 *hits* pe lună (adică acela din care citează el negativ).

14) Încheie, privind o carte a profesorului Ion Soare, prin expresia: “dându-ne posibilitatea să mai și ațipim din când în când în timpul lecturii”. Eu am impresia că în așa fel ațipește dumnealui cam la toate cărțile… s-a dat de gol!

Desigur, m-aștept acum la noi invective din partea clanului mafiot al său și al acoliților săi (*călăii de serviciu*). Cu cât înjură mai tare, cu atât îi plătesc noii lor stăpâni mai bine. Dar îmi va face o deosebită plăcere să le răspund! Provocându-mă, ei îmi mențin verva creatoare.

Doar că aceste publicații sunt plătite din bugetul poporului pentru acești șarlatani.

Românii ar trebui să se revolte în toată țara contra acestei umilințe naționale la care sunt supuși.

15) Tot la p. 299 adaugă despre Ion Soare că : «Autorul monografiei crede cu candoare că paradoxismul chiar există ». Cum îndrăznește în democrație un autor să creadă altceva decât Alex Ștefănescu?! Ștefănescu (fotbalistul sau criticul?) ăsta este a-toate-știutor, nimeni n-are voie să aibă vreo opinie diferită.

    Dacă nu acceptă paradoxismul, în schimb nici vorbă să nu accepte “fracturismul”, pentru că sunt oamenii gaștii lui!
    Dar nu-l obligă nimeni să-l accepte, paradoxismul există de la sine.

Dar, are curaj - de exemplu - să nu accepte dadaismul? Deoarece contează din ce nație sunt cei care formează un curent, și cât de servili sunt sau nu actualei puteri. Dadaismul, care-nseamnă scoaterea cuvintelor din pălarie pentru a forma un text, n-a adus nici o capodoperă și n-are nici o aplicație și nici o importanță…

Dar sutele de literați de prin toată lumea (incluzând România, Statele Unite, India, China, etc.) care au contribuit la cele cinci Antologii Paradoxiste Internaționale (1993-2006) cu texte în variate limbi [se pot descărca din site-ul
http://fs.gallup.unm.edu/a/paradoxism.htm],
ăștia sunt toți niște proști, numai el e deștept?!
Unele nații au voie să înființeze curente literare, altele nu! Asta-i "democrație internațională", bineînțeles!
Cum observa scriitorul Corneliu Florea: critica de astăzi se bazează pe simpatii sau antipatii… și pe interese… *Voilà!*
- *Mizerie mare, domnule!* Ca sa-l parafrazez pe Caragiale (de-aia nu-i nici acest mare dramaturg bine văzut astăzi, fiindcă lumea lui de atunci se întâmplă și acum…).

16) Nu voi pierde timpul cu obtuzimea sa să-i explic aplicațiile paradoxismului în știință [în Fuziunea Informației (vezi Teoria Dezert-Smarandache de combinare a informațiilor conflictuale : http://fs.gallup.unm.edu//DSmT.htm - folosită în medicină, robotică, aviație, cercetarea militară, logică, teoria mulțimilor, probabilități și statistică, geometrie, teoria multispațială și multistructurală, transdisciplinaritate, fizică], în filozofie (neutrosofia ca generalizare a dialecticii), lingvictică, artă… Este vorba de peste o sută de articole, cărți, prezentări la conferințe internaționale, teze de doctorat și masterat la universități din diverse țări, etc.

Îi dau acest link unde se poate documenta: http://fs.gallup.unm.edu//a/FifthParadoxistManifesto.htm și poate trimite gorilele literare de serviciu să găsească motive de denigrare.

17) De ce n-ar exista paradoxismul? Fiindcă nu vrea el, sau fiindcă deranjează noua putere ? Ei bine, uite că **paradoxismul există chiar în folclor**: independent de mine și de găunoșenia domniei sale. Mesajul de mai jos a circulat prin e-mail, ajungând și la mine pe data de 21 iunie 2010. Îl redau în intregime fiindcă reflectă starea de lucruri din România, văzută de cetățeanul obișnuit, nu de către cel corupt cu bani din visteria țării pentru a satisface (culmea paradoxismului !) interese antiromânești. O să critice A. Ș. acum și poporul : cum de-a-ndrăznit să scrie așa ceva ? Lucrarea era intitulată «România este o ţară de poveste. O ţară în care nimic nu este ceea ce pare a fi. Credeți-ne pe cuvânt! »

La noi, în România:
- Salariile cresc, scăzând;
- Pensiile sunt tot mai mari, fiind reduse;
- Medicamentele gratuite trebuie cumpărate;
- La robinet, apa caldă curge rece, iar apa potabilă nu e bună de băut;
- Trăim în frig plătind tot mai multă căldură;

- Plătim asistenţa medicală gratuită;
- Avem un preşedinte care spune mereu adevărul dar fiecare promisiune a lui se dovedeşte a fi o minciună. Culmea, la fel se întâmplă şi cu primul ministru!
- Premierul ştie totdeauna ce vrea "românul" fără să-l întrebe niciodată;
- Banii ţării sunt tot mai putini şi avem tot mai multi miliardari;
- Poporul primeşte tot mai mult iar numărul săracilor sporeşte în fiecare zi;
- Trăim într-o țară liberă, aflată sub ocupație străină;
- Sîntem suverani, dar ne închinăm la două Porți;
- Ne-am eliberat de sub o stăpânire, pentru a intra sub alta;
- Am scăpat de o dictatură, și am căpătat alta;
- Avem democrație, dar alegerile sînt fraudate;
- Dezvoltăm cultura, dar denigrăm scriitorii clasici în frunte cu poetul național;
- Trecutul nostru este important, de aceea desființăm toate personalitățile istorice;
- Limba noastră-i o comoară, și de aceea o îmburuienăm cu cuvinte străine nenecesare;
- Plătim elemente halogene ca să ne persifleze pe noi și țara;
- Cel mai performant guvern ales de parlament este acela care tocmai fusese destituit pentru incompetenţă;
- Fiecare ministru jură azi, cu mâna pe biblie, că doreşte binele poporului şi de a doua zi porneşte un program menit să-l distrugă;
- Salariile profesorilor au crescut cu 50%, prin reducerea cu 15%;
- Într-un singur an au fost create 200 000 locuri de muncă şi ca urmare numărul şomerilor a crescut cu 300 000;
- Este garantată libertatea de exprimare a cetăţeanului datorită efortului serviciilor speciale de a le asculta, în fiecare clipă, telefonul;
- Libertatea presei este sfântă, de aceea ajung în stare de faliment tot mai multe ziare; antiguvernamentale;
- S-a redus cu peste 60% numărul taxelor şi impozitelor, dar plătim cu 20% mai mult taxe şi impozite;
- S-au desfiinţat peste 100 agenţii guvernamentale, prin creşterea numărului angajaţilor în plată al acestora cu circa 10%;
- Cabinetul premierului a fost micşorat, desfiinţat chiar, prin angajarea în plus a câtorva zeci de consilieri personali ai primului-ministru;
- Constituţia este respectată de guvernanţi prin încălcarea fiecărui paragraf al ei, sub îndrumarea atentă a primului ministru care este doctor în drept constituţional. Din nou, culmea, la fel procedează şi preşedintele!
- Legile cele mai bune în România sunt cele care nemulţumesc pe toată lumea;
- Avem şi o instituţie denumită Direcţia Naţională Anticorupţie care a obţinut rezultate remarcabile în lupta împotriva corupţilor, fără să fie condamnat vreun corupt. Ca urmare, fără nici un corupt, am devenit ţara cea mai coruptă din Europa;
- Deşi 60% din alegătorii cu drept de vot au optat pentru un preşedinte sau altul, adevăratul şef al statului a fost desemnat de "flacăra violet";
- O campanie electorală de câteva sute de milioane de euro a fost plătită cu numai circa cinci milioane;
- Am fost o ţară fără premier două luni, având concomitent în funcţie trei prim-miniştri: unul demis, unul interimar şi unul desemnat;
- Împrumuturile externe împovărătoare, menite să scoată ţara din criză, adâncesc şi mai grav criza;
- Avem o armată tot mai puternică cu o dotare tot mai precară;
- Am intrat în Uniunea Europeană, trăim mai bine dar o ducem de două ori mai prost;
- Speranţa de viaţă este tot mai mare prin creşterea fără precedent a mortalităţii;
- Şcoala este gratuiă pentru toţi copiii, plătindu-se taxe scolare tot mai mari;

- Pentru copiii preşcolari s-au infiinţat mai multe grădiniţe datorită reducerii drastice a numărului celor existente;
- Analfabeţii nu numai că pot citi, ei chiar învaţă legea circulaţiei şi obţin permisul de conducere;
- Turismul a cunoscut o creştere nemaiîntâlnită, ca urmare a scăderii numărului turiştilor cu peste 50% faţă de anul precedent;
- S-au luat măsuri hotărâte de întărire a economiei prin desfiinţarea a câte 20 000 de intreprinderi lunar;
- Deşi, prin străduinţa guvernului, se produc anual 10 pâini pe cap de locuitor, fiecare cetăţean are asigurată cel puţin o pâine în fiecare zi;
- Agricultura noastră poate hrăni 80 de milioane de oameni, ca urmare peste 80% din mâncarea zilnică a românului este adusă din alte ţări;
- Petrolul produs de noi este cel mai ieftin din lume. Cum reuşim? Îl plătim cu preţul cel mai mare din Europa. Cu gazele se întâmplă la fel;
- Construim în fiecare an sute de kilometri de autostradă şi ca urmare avem autostrăzi tot mai puţine;
- Şi gropile din carosabil devin tot mai numeroase întrucât le astupăm continuu cu asfalt;
- Oricare altă ţară cu atâtea minuni adunate laolată ar fi dispărut demult. Noi existăm!

Mai sunt şi alte minuni în ţara asta. În România, minunile nu se sfârşesc niciodată! Şi asta fiindcă şi noi, românii, suntem un popor de poveste. Alegem mereu şi mereu conducătorii cei mai capabili de minunăţii!

Bibliografie:

1) Alex Ștefănescu, *Cum te poți rata ca scriitor*, Editura Humanitas, 2009.
2) Corneliu FLOREA, *POLEMOS: CUM SE RATEAZĂ UN CRITIC LEFEGIU*, „Romania VIP”, 17 septembrie 2010, http://www.romanianvip.com/2010/09/corneliu-florea-polemos-cum/
3) Prof. dr. Adrian BOTEZ, *ACTUALITATEA ROMÂNEASCĂ sau „SUNTEŢI INVITATE/INVITAŢI LA TRĂDARE, DOAMNELOR ŞI DOMNILOR!”*, „Romania VIP”, 26 august 2010, http://www.romanianvip.com/2010/08/adrian-botez-actualitatea-romaneasca/
4) TEODOR DUNGACIU, *Jurnalul unui obsedat sexual sau Cum te poţi rata ca scriitor*, Tricolorul, Nr. 1963, sept. 2010.
5) General de brigadă (r) dr. Gheorghe Văduva, *Scrisoare deschisă: Liderilor partidelor politice din Romania, Presedintiei, Parlamentului, Guvernului Romaniei si Justitiei Romane*, Sindicatul Militarilor.
6) Puși Dinulescu, “*Gașca și diavolul. Istoria bolnavă a domului Manolescu*”, 2009.